

Exemple de credință (II): Vocația și misiunea lui Moise

Cel de-al doilea dintr-o serie de articole despre personalitățile din Sfânta Scriptură care ne oferă un exemplu de adâncă credință în Dumnezeu și în înțelepciunea sa.

17.02.2015

Am văzut de ce credința lui Abraham este un model de supunere și încredere în Dumnezeu, într-o asemenea măsură încât este numit,

în mod corect, *tatăl tuturor credincioșilor*. [1] Acum vom privi la câteva episoade din viața lui Moise, prin care putem vedea credința ca pe un angajament luat în fața lui Dumnezeu.

Într-adevăr, viața lui Moise a fost, în totalitate, un răspuns de credință la revelația lui Dumnezeu. Citim astfel în Scrisoarea către Evrei: *Prin credință a ieșit din Egipt, fără să se teamă de mânia monarhului; el a perseverat, ca și când L-ar fi văzut pe Cel Ce este nevăzut. Prin credință a instaurat Paștele și stropirea cu sânge, pentru ca Nimicitorul să nu-i omoare pe întâii lor născuți. Prin credință a trecut poporul prin Marea Roșie ca pe uscat. Când au încercat însă și egiptenii lucrul acesta, s-au înecat.* [2]

Când Dumnezeu se apropie de noi, invitându-ne să avem credință, nu ne spune doar ce este adevărat; ni se dă

pe El Însuși. Acceptarea darului credinței ne face să începem călătoria spre Dumnezeu și să ne dăm Lui, din dragoste, în totalitate. „Dumnezeu te așteaptă! Deci, oriunde te vei afla, trebuie să vrei să-L imiți; să te unești cu El într-o bucurie, dragoste, entuziasm, chiar dacă se întâmplă într-o zi – sau în mod obișnuit – să faci lucrurile în silă. Dumnezeu te așteaptă... și El te vrea credincios Lui!" [3]

Răspunsul credinței dă lumină întregii noastre vieți; mai mult, îi dă conștiința unei misiuni. „Credința și chemarea creștină ne afectează existența nu doar în parte, ci în totalitate. Relațiile noastre cu Dumnezeu ne cer să ne dăruim Lui în totalitate. Un credincios își vede viața, în toate dimensiunile sale, dintr-o nouă perspectivă: cea care ne este dată de Dumnezeu." [4] Prin urmare, credința „devine un nou criteriu de înțelegere și

comportament care ne schimbă întreaga viață." [5] A avea credință și a te dăruia Domnului într-o viață cu misiune apostolică sunt două fețe ale aceleiași monede.

Trăind prin lumina credinței

La nașterea lui Moise, faraonul a ordonat uciderea tuturor pruncilor băieți născuți din israeliți. *Prin credință, Moise... a fost ascuns trei luni de părinții săi.* [6] Această frază sugerează că, prin credință, părinții săi au înțeles că moartea copilului nu era din voia Domnului, și că aceasta le-a dat puterea să nu se supună ordinului faraonului. Nu ar fi putut să își imagineze tot ce avea să depindă de această decizie. Când au renunțat, potrivit acestei credințe, la fiul lor, Providența Divină nu doar le-a permis să îl vadă adoptat de către o prințesă egipteană, dar i-a și permis mamei sale să continue să îl hrănească și să îl îngrijească. [7]

Moise a crescut în palatul faraonului și a fost educat în toate științele egiptene. Dar ceva s-a întâmplat care i-a schimbat viața în mod radical. Pentru a apăra un israelit, a ucis un egiptean și a devenit un proscris. În alegerea lui Moise de a lua partea fratelui său israelit putem vedea o decizie bazată pe o convingere de credință, pe conștientizarea faptului că face parte din poporul ales. *Prin credință a refuzat Moise, când a crescut, să fie numit „fiul fūicei lui Faraon”, alegând mai degrabă să sufere împreună cu poporul lui Dumnezeu, decât se se bucure de păcat pentru puțin timp. El a considerat abuzul suferit pentru Cristos ca fiind o bogăție mai mare decât bogățiile Egiptului, pentru că el își ațintise privirea la răsplata viitoare. [8]*

Prin lumina credinței, Moise a recunoscut că a deveni parte din ținta urii și disprețului suferite de

israeliți avea o valoare infinit mai mare decât plăcerile materiale ale Egiptului, plăceri care ar duce la o rătăcire spirituală. „Eu îți voi spune care sunt comorile omului, pentru ca să nu le risipești: foame, sete, căldură, frig, durere, necinste, sărăcie, singurătate, trădare, calomnie, închisoare...” [9]

Pentru a nu fi capturat de faraon, Moise a trebuit să fugă din Egipt. Așa a ajuns în pământul Midian din Peninsula Sinai. Ar fi părut că bunele sale intenții și grija sa pentru prizonierii israelieni din Egipt nu i-au adus nimic bun. Cu toate acestea, oamenii nu sunt unicii actori din istoria lumii, și nici măcar nu au rolurile principale. Când Moise s-a stabilit în noua sa țară și-ar fi putut imagina, în mod rezonabil, că noua sa viață va decurge în mod normal. Dumnezeu a venit să îl întâmpine și i-a dezvăluit misiunea pentru care a fost destinat încă de la naștere.

Aceasta a urmat să îi fie vocația și să îi definească sufletul.

Chemarea și răspunsul credinței

Misiunea lui Moise este creată în contextul istoriei patriarhilor.

Dumnezeu, auzind gemetele copiilor lui Israel oprimați în Egipt, *și-a adus aminte de legământul său cu*

Abraham, cu Isaac și cu Iacov, [10] și

l-a ales pe Moise să îi elibereze

poporul din sclavie. Pentru a-și

respecta promisiunea dată lui

Abraham, Dumnezeu intervine iar în

istorie. În timp ce Moise păștea turma

lui ... Ietro, preotul din Midian ...

Domnul i S-a arătat într-o flacără de

foc care ieșea dintr-un tufiș. Moise s-a

uitat într-acolo și a văzut că, deși

tufișul ardea, totuși nu se mistuia.

Atunci Moise a zis: „Trebuie să mă

apropii ca să văd această priveriște

deosebită, de ce nu se mistuie tufișul.”

Când Domnul a văzut că el s-a

apropiat să vadă, l-a chemat din tufiș.

[11] Povestea vocației lui Moise ne prezintă elementele de bază care se găsesc în fiecare chemare la a urma planurile Domnului: Dumnezeu ia inițiativa și se dezvăluie: îi încredințează persoanei o misiune, și promite sprijinul său pentru ca acea persoană să o îndeplinească.

Dumnezeu deschide o cale într-un mod extraordinar, și se adaptează persoanei căreia îi vorbește. După ce i-a atras atenția lui Moise cu tufișul în flăcări, i se adresează pe nume, „*Moise, Moise!*” [12] Repetiția numelui subliniază importanța a ce se întâmplă și dă certitudine chemării. Fiecare vocație include această conștientizare a apartinerii la Dumnezeu, a fi în mâinile Sale, care duce la pace interioară pentru acea persoană. Este ce a exprimat Isaia în imnul său: *Nu te teme, căci eu te-am răscumpărat; te-am chemat pe nume, ești al meu.* [13] Sfântul Josemaria rostea cu mare plăcere

aceste cuvinte, în combinație cu răspunsul dat de Samuel: „*Ecce ego, quia vocasti me* – Sunt aici pentru că Tu m-ai chemat!" [14]

Chemarea lui Dumnezeu aduce cu ea convingerea că vocația nu este doar fantezie sau rod al imaginației.

Vocația lui Moise accentuează acest al doilea aspect al chemării, prin dezvăluirea modului în care

Dumnezeu se descrie: *Eu sunt*

Dumnezeul tatălui tău, Dumnezeul lui Abraham, Dumnezeul lui Isaac și

Dumnezeul lui Iacov [15] – chiar

Acela în care au crezut strămoșii săi.

Eu sunt cel ce sunt. [16] Fiecare

chemare divină include această inițiativă de apropiere prin care

Dumnezeu se face cunoscut.

Am putea considera surprinzătoare reacția lui Moise. Chiar dacă a văzut minunea tufișului arzând, și fiind sigur de ce se întâmplă, el începe să găsească scuze: *Cine sunt eu, să merg*

la faraon? [17] Moise încearcă să evite cererea Domnului - misiunea care îi este încredințată - deoarece este conștient de propriile lipsuri și dificultatea sarcinii. Credința sa este încă puțină, dar frica nu îl face să fugă de prezența lui Dumnezeu. Moise îi vorbește Domnului într-un mod simplu și îi enumeră obiecțiile, și îi permite lui Dumnezeu să își arate puterea și să ofere o soluție slăbiciuni sale.

În acest proces, Moise resimte personal puterea lui Dumnezeu, care începe să facă, prin el, unele dintre miracolele pe care Moise le va demonstra mai târziu faraonului. [18] În acest fel, Moise a realizat că limitările sale personale nu contează, deoarece Domnul nu îl va abandona; el a înțeles că Domnul va fi cel care îi va elibera poporul din Egipt. Tot ce trebuia să facă el, Moise, era să fie un bun instrument. În orice chemare la o adevărată viață creștină,

Dumnezeu o asigură pe acea persoană de favoarea sa și își arată apropierea: *Voi fi cu tine*. Aceste cuvinte sunt repetate tuturor celor care au primit o misiune grea în folosul omenirii. [19]

Credința și fidelitatea față de misiunea lui Dumnezeu

Moise, conștient de misiunea sa, a fost întotdeauna ghidat de încrederea în promisiunea lui Dumnezeu de a-i lua pe cei din poporul ales în Pământul Făgăduinței, sigur că, cu ajutorul Domnului, va putea să depășească toate obstacolele. *Prin credință a instaurat Paștele și stropirea cu sânge, pentru ca Nimicitorul să nu-i omoare pe întâii lor născuți; prin credință a trecut poporul prin Marea Roșie ca pe uscat. Când au încercat însă și egipteanii lucrul acesta, s-au înecat.* [20] Dar această credință nu era fondată doar pe o chemare

primită în trecut; a fost hrănită, mai degrabă, de un dialog simplu și umil cu Dumnezeu. Dumnezeu este invizibil, dar este făcut, într-un fel, vizibil de către credință, deoarece credința este un mod de a cunoaște lucruri care nu pot fi văzute. [21] Credința în Dumnezeu duce la punerea în practică a vocației personale - cu toate consecințele sale.

Deoarece credința este o realitate vie și care trebuie să crească, dialogul nostru cu Dumnezeu nu are sfârșit. Rugăciunea dă putere credinței și ne face conștienți de înțelesul vocațional al propriei existențe. O viață de credință care începe să se dezvolte care leagă rugăciunea de lucrurile de fiecare zi, ne îndeamnă să ne dăruim altora și să ne desfășurăm bogăția propriei vocații în mijlocul vieții obișnuite. De aici vine importanța învățatului de a se ruga și de a îi învăța și pe alții să o facă. Așa cum sfătuia Sfântul

Josemaría: „Multe lucruri, fie materiale, tehnice, economice, sociale, politice sau culturale, atunci când sunt lăsate singure, sau în mâinile celor cărora le lipsește lumina credinței, devin obstacole formidabile împotriva vieții supranaturale. Formează un fel de asociație închisă ostilă bisericii. Tu, ca creștin și poate ca un cercetător, scriitor, om de știință, politician sau muncitor, ai datoria să sfințești acele lucruri. Adu-ți aminte că întregul univers – cum spune apostolul – geme în durerile facerii, așteptând eliberarea copiilor lui Dumnezeu.”
[22]

Moise este, pe scurt, un exemplu deosebit de bun al relației dintre credință, fidelitate și eficacitate. Moise este credincios și eficient deoarece Dumnezeu este aproape de el, iar Dumnezeu îi este aproape deoarece Moise nu încearcă să scape de privirea cercetătoare a Domnului,

ci Îi vorbește direct despre propriile îndoieli, frici și slăbiciuni. Chiar și atunci când totul pare pierdut, chiar și când oamenii abia salvați își fac un vițel de aur pentru a-l idolatriza, încrederea lui Moise în Dumnezeu îl face să intervină pentru poporul său. Atunci păcatul lor este transformat în șansa unui nou început, ce arată chiar mai clar Milostivirea Domnului. [22] Deoarece Dumnezeu „niciodată nu obosește să ierte, ci noi suntem câteodată prea obosiți să cerem iertare.” [24]

Scrisoarea către Evrei descrie câteva momente excepționale în care credința lui Moise strălucește. Dar am putea să îi parcurgem toată viața și să găsim mult mai multe episoade. De exemplu, s-a supus și când a urcat pe Muntele Sinai să ia Tablele Legii, și când a stabilit și ratificat Legământul lui Dumnezeu cu poporul Său. Cea mai succintă și exactă laudă este cea dată la sfârșitul

Deuteronomului: *De atunci nu s-a mai ridicat în Israel niciun alt profet asemenea lui Moise, pe care Domnul să-l fi cunoscut față în față.* [25]

Viața lui Moise a fost marcată de vocația sa unită inseparabil de misiunea dată: Dumnezeu i-a cerut lui Moise să îl elibereze și să îl conducă poporul, să îl ducă *din țara aceea într-o țară în care curge lapte și miere.* [26] Eliberarea lui Israel încredințată lui Moise prefigurează răscumpărarea creștină – mântuirea reală. Cristos este cel care, prin moartea și învierea Sa, ne-a răscumpărat din sclavia radicală a păcatului, deschizându-ne calea către adevăratul Tărâm al Făgăduinței, raiul. Exodul din vechime este îndeplinit, mai mult decât oriunde altundeva în inimile noastre și constă în răspunsul la grația divină. „Omul vechi” face loc „omului nou;” viața veche este părăsită, și acum putem păși în cea nouă. [27] Iar acest

exod spiritual este o eliberare completă, capabilă să reînnoiască fiecare dimensiune personală și socială.

Dacă ne urmăm vocația și ne ajutăm prietenii să și-o urmeze pe a lor, vom aduce tuturor oamenilor faptele eliberatoare ale lui Cristos. După cum a spus Sfântul Părinte, trebuie să „învățăm să ieșim din noi înșine în căutarea altora, să călătorim chiar până la granițele existenței noastre.” [28] *Ignem veni mittere in terram*, am venit să arunc foc pe pământ, [29], a spus Domnul nostru, referindu-se la dragostea sa aprinsă pentru umanitate. Iar Sfântul Josemaría s-a simțit obligat să răspundă, cu gândul la întreaga lume: *Ecce ego*, sunt aici!

S. Ausin – J. Yaniz

[1] *Romani* 4:11

[2] *Evrei* 4:11

[3] Sfântul Josemaría, *Forja*, 51

[4] Sfântul Josemaría, *Es Cristo que pasa*, 46

[5] Benedict XVI, *Motu Proprio Porta Fidei*, 11 octombrie 2011, nr. 6

[6] *Evrei* 11:23

[7] A se vedea *Exodul* 2:1-10

[8] *Evrei* 11:24-26

[9] Sfântul Josemaría, *Drum*, 194

[10] *Exodul* 2:24

[11] *Exodul* 3:1-4

[12] *Exodul* 3:4

[13] *Isaia* 43:1

[14] Sfântul Josemaría, *Drum*, 984. A se vedea și comentariul asupra acestui punct în istoria critico-istorică editată de P. Rodríguez.

[15] *Exodul* 3:6

[16] *Exodul* 3:14

[17] *Exodul* 3:11

[18] A se vedea *Exodul* 4:1-9

[19] A se vedea Geneza 28:15; Iosua 1:5; etc.

[20] *Evrei* 11: 28-29

[21] A se vedea *Evrei* 11:1

[22] Sfântul Josemaría, Brazdă, 311

[23] *Exodul* 33:1-17

[24] Papa Francisc, Angelus, 17 martie 2013

[25] Deuteronom 34:10

[26] *Exodul* 3:8

[27] A se vedea *Romani* 6:4

[28] Papa Francisc, audiența din 27
martie 2013

[29] *Luca* 12:49

pdf | document generat automat din
[https://opusdei.org/ro-ro/article/
chemare-si-misiune-a-lui-moise/](https://opusdei.org/ro-ro/article/chemare-si-misiune-a-lui-moise/)
(26.03.2025)